

ARREST VAN HET HOF (EERSTE KAMER)
VAN 25 NOVEMBER 1976 ¹

B. Küster
tegen Europees Parlement

Zaak 122-75

Samenvatting

1. *Ambtenaren — Beroep — Beoordelingsrapporten — Ontvankelijkheid*
(*Statuut van de Ambtenaren, artikel 91*)
2. *Ambtenaren — Beroep — Termijn — Beoordelingsrapporten — Datum waarop het hoofd van de administratie zijn handtekening heeft geplaatst — Uitgangspunt*
(*Statuut van de Ambtenaren, artikel 91*)
3. *Ambtenaren — Beoordelingsrapport — Karakter*
(*Statuut van de Ambtenaren, artikel 43*)

1. Het staat vast dat beoordelingsrapporten over het algemeen een min of meer belangrijk element vormen telkens wanneer de betrokken ambtenaar voor eventuele bevorderingen in aanmerking wordt genomen of deelneemt aan vergelijkende onderzoeken in de zin van artikel 29 van het Statuut. Al mogen deze rapporten uit moeilijk te toetsen beoordelingen bestaan, bij de vaststelling hiervan zou niettemin sprake kunnen zijn van een onregelmatigheid in de vorm en de procedure of van kennelijke onjuistheden en misbruik van beoordelingsbevoegdheden van dien aard dat zulks een onwettigheid zou kunnen meebrengen. Het beroep tegen een beoordelingsrapport is derhalve ontvankelijk.
2. Het beoordelingsrapport wordt pas definitief op de datum dat het door het hoofd van de administratie wordt ondertekend. De omstandigheid dat verzoeker, overeenkomstig de procedure voor de vaststelling van beoordelingsrapporten, voor die datum kennis van de inhoud had gekregen, kon derhalve geen termijnen doen ingaan of verkorten.
3. Beoordelingsrapporten behoren niet tot de categorieën besluiten in de zin van artikel 25 van het Statuut maar zijn onderworpen aan de bij of krachtens artikel 43 van het Statuut vastgestelde bijzondere bepalingen.

In de zaak 122-75

BERTHOLD KÜSTER, ambtenaar van het Europees Parlement, wonende te Bertrange (Luxemburg), ten deze vertegenwoordigd door V. Biel, advocaat te

¹ — Procestaal: Frans.

Luxemburg, en domicilie gekozen hebbende te diens kantore aldaar, 18 A, rue des Glacis,

verzoeker,

tegen

EUROPEES PARLEMENT, ten deze vertegenwoordigd door de secretaris-generaal H. R. Nord, als gemachtigde, bijgestaan door A. Boon, advocaat te Luxemburg, en domicilie gekozen hebbende te diens kantore aldaar, 22, Côte d'Eich,

verweerder,

betreffende verzoek tot nietigverklaring van een beoordelingsrapport,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste Kamer),

samengesteld als volgt: A. M. Donner, President, A. O'Keefe en G. Bosco, Rechters,

Advocaat-Generaal: G. Reischl

Griffier: A. Van Houtte

het navolgende

ARREST

Ten aanzien van de feiten

Overwegende dat de feiten, het procesverloop en de middelen en argumenten van partijen kunnen worden samengevat als volgt:

I — Feiten en procesverloop

In beoordelingsrapporten, opgesteld krachtens artikel 43 van het Ambtenarenstatuut over de jaren 1969-1970 en

1971-1972 had Küster voor zijn bekwaamheid en prestaties de beoordeling „uitstekend” gekregen en voor zijn gedrag in de dienst de beoordeling „zeer goed”. In de samenvattende beoordeling over 1969-1970 stond bovendien vermeld: „... deze ambtenaar komt stellig in aanmerking voor bevordering op korte termijn” en in die over 1971-1972: „de heer Küster geeft met zijn ondernemingsgeest, bekwaamheid en verant-

woordelijkheidsgevoel blijk van capaciteiten die hem geschikt maken voor functies in een hogere rang”.

In het beoordelingsrapport over 1973-1974 kreeg Küster voor zijn bekwaamheid, prestaties en gedrag in de dienst de beoordeling „zeer goed” en de samenvattende beoordeling: „Zeer kundig ambtenaar die zich met toewijding en nauwgezetheid van zijn taken kwijt. Door zijn bekwaamheid is hij berekend voor de moeilijke en soms netelige werkzaamheden die zich bij de uitoefening van zijn functie voordoen.”

Dit laatste rapport heeft Küster op 5 maart 1975 van tegenopmerkingen voorzien.

Op 17 juni 1975 diende hij overeenkomstig artikel 90, lid 2, Ambtenarenstatuut een klacht in tegen het stilzwijgend besluit tot afwijzing van zijn verzoek om zijn beoordelingsrapport over 1973-1974 te wijzigen in de zin van zijn opmerkingen van 5 maart 1975.

Hij wenste dat het iudicium „zeer goed” voor zijn bekwaamheid en prestaties werd vervangen door „uitstekend” en dat de samenvattende beoordeling werd aangevuld in die zin dat hij een bevordering verdiende of geschikt werd geacht voor functies in een hogere rang.

Deze klacht werd bij brief van 21 oktober 1975 afgewezen als zijnde enerzijds niet ontvankelijk wegens rechtsverwerking en anderzijds — ten aanzien van de in het beroep genoemde punten — ongegrond.

Op 16 december 1975 stelde Küster het onderhavige beroep in tegen de uitdrukkelijke afwijzing van zijn klacht.

De schriftelijke procedure heeft een normaal verloop gehad.

Het Hof (Eerste Kamer) heeft, op rapport van de Rechter-Rapporteur en gehoord de Advocaat-Generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

II — Conclusies van partijen

Verzoeker concludeert dat het den Hove behage:

- het beroep naar de vorm en de termijn ontvankelijk te verklaren;
- het besluit van 21 oktober 1975 tot afwijzing van de administratieve klacht nietig te verklaren;
- het beoordelingsrapport over het tijdvak 1973-1974 nietig te verklaren en de verwijdering ervan uit verzoekers persoonsdossier te gelasten;
- het Europees Parlement te veroordelen tot betaling aan verzoeker van schadevergoeding ad één frank;
- het Europees Parlement te verwijzen in de kosten van het geding.

Verweerder concludeert dat het den Hove behage:

- het beroep niet-ontvankelijk te verklaren, subsidiair ongegrond te verklaren;
- het beroep te verwerpen;
- kosten rechtens.

III — Middelen en argumenten van partijen

A — De ontvankelijkheid

Verweerder acht het beroep in verschillende opzichten niet-ontvankelijk:

- a) Het beoordelingsrapport is niet te beschouwen als een aantastbaar besluit in de zin van artikel 90, lid 2, van het Statuut. Alleen tegen een besluit kan een klacht worden ingediend. Het beoordelingsrapport is slechts een waardetoetsing en het klachtrecht van de betrokken ambtenaar gaat niet verder dan de mogelijkheid om eventueel tegenopmerkingen te maken.
- b) Een beoordelingsrapport is naar zijn aard niet vatbaar voor een beroep in rechte.

Met een beroep in rechte kan de ambtenaar alleen een wettigheidsonderzoek en nietigverklaring vorderen, terwijl een beroep tegen een beoordelingsrapport uiteindelijk ten doel heeft

de inhoud hiervan te wijzigen. Het Hof van Justitie kan zich echter niet in de plaats stellen van de bevoegde autoriteit voor een beoordeling die onder de discretionaire bevoegdheid van deze laatste valt.

- c) Volgens artikel 90, lid 2, van het Statuut, kan de klacht slechts zijn gericht tegen een besluit waardoor de betrokkene zich bezwaard acht.

Het beoordelingsrapport echter valt niet onder de door het Hof gegeven definitie van deze besluiten (arrest van 11 juli 1974, gevoegde zaken 177-73 en 5-74 Reinartz t. Commissie, Jurispr. 1974, blz. 819).

- d) In casu is de administratieve klacht trouwens niet ingediend binnen de gestelde termijn van drie maanden. Het beroep bij het Hof van Justitie voldoet dus niet aan de voorwaarden van artikel 91, lid 2, van het Statuut. Het rapport is weliswaar opgesteld en ter kennis van verzoeker gebracht vóór het visum van de secretaris-generaal, doch de klachttermijn begint te lopen vanaf de kennisgeving van het rapport aan de betrokkene.

- e) Zelfs al zou een beoordelingsrapport in beginsel als bezwarend kunnen worden beschouwd, dan kan dit hier toch niet het geval zijn, daar de indicia en de „samenvattende beoordeling” moeten worden gezien als een eerste beoordeling.

Wat het verschil tussen de gewraakte beoordeling en die over voorafgaande tijdvakken betreft, merkt verweerder op dat het iudicium „uitstekend” volgens een nieuwe afspraak thans alleen nog in uitzonderingsgevallen wordt toegekend.

Verzoeker brengt hiertegen het volgende in:

- a) Volgens artikel 90, lid 2, behoeft de bestreden positieve handeling niet noodzakelijkerwijs een besluit te zijn, daar die bepaling ook het geval noemt van het achterwege laten van een bij het Statuut verplichte maatregel. Met een beoordelingsrapport wordt in artikel 43 van het Statuut een correct

rapport bedoeld; het in casu bestreden rapport is niet correct en ook niet passend. Bovendien valt nog te bewijzen dat een beoordelingsrapport geen besluit vormt. Bij regeling van december 1966 (dienstnota van 21 december 1966, Doc. PE 16.808, bijlage 3 bij beroepschrift) welke naar behoren aan alle personeelsleden ter kennis is gebracht, heeft het Bureau van het Europees Parlement de beoordelingsbevoegdheid aan bepaalde hoge ambtenaren gedelegeerd en hen daarmee in staat gesteld besluiten te nemen.

In casu wordt trouwens een besluit van het tot aanstelling bevoegde gezag bestreden, namelijk de in de brief van 21 oktober 1975 vervatte uitdrukkelijke afwijzing van de administratieve klacht.

- b) Als op de door verweerder genoemde gronden tegen het beoordelingsrapport geen beroep in rechte kan worden ingesteld, rijst de vraag waarom het Hof benoemingen nietig verklaart terwijl het zelf niet in de plaats van de bevoegde autoriteit kan treden en een nieuw besluit nemen.
- c) Het standpunt van verweerder is ongegrond en volkomen irreëel, het is in strijd met de praktijk en ontnemt de ambtenaar de noodzakelijke rechtsbescherming. Het is duidelijk dat een slecht rapport een loopbaan kan afsnijden, niet alleen in het geval van een bevordering in de zin van artikel 45 Statuut maar ook in het geval van deelneming aan een vergelijkend onderzoek.
- d) De termijn van de administratieve klacht is in casu gaan lopen vanaf de datum waarop het rapport definitief is geworden. Volgens voornoemde dienstnota „zijn de door de directeuren-generaal opgestelde beoordelingen pas definitief na het visum van de secretaris-generaal”. Aangezien dit visum van 17 april dateert is de administratieve klacht dus binnen de termijn ingediend. In repliek verwijst verweerder naar de correspondentie tussen partijen over het betrokken rapport (zie bijlagen 1-3):

- de brief van de heer Friedel, hoofd van de dienst „personeelsbeheer”, van 21 maart 1975,
- de door de heer Buyse, directeur-generaal, aan de secretaris-generaal gerichte nota van 12 maart 1975 over verzoekers opmerkingen in diens rapport.
- verzoekers reactie van 16 april 1975.

Tot 16 april 1975 was er dus geen definitief rapport.

Verweerder acht deze argumentatie niet terzake dienend. De overgelegde stukken bewijzen slechts dat de opmerkingen van verzoeker over zijn rapport gevoelig in aanmerking zijn genomen door de administratie.

- e) Een verandering van het iudicium „uitstekend” in „zeer goed” komt neer op een achteruitgang, die uiteraard ongunstig is voor de ambtenaar.

B — Ten gronde

De wettigheid van het betrokken beoordelingsrapport wordt op twee gronden bestreden:

a) Misbruik van bevoegdheid

Verzoeker betoogt dat uit de bijzondere omstandigheden van de beoordeling kan worden geconcludeerd tot misbruik van bevoegdheid. In de loop van de verslagjaren werden verzoekers werkzaamheden door de instelling zelf hogelijk gewaardeerd. Gedurende een derde van dat tijdvak was hij als afdelingshoofd ad interim opgetreden. Blijkens de antwoorden van het Parlement in de zaak 23-74 Küster t. Parlement (arrest van 12 maart 1975, Jurispr. 1975, blz. 353) was in de brief van de directeur Personeelszaken van 15 oktober 1973 bovendien erkend dat hij voor bevordering in aanmerking kwam. De directeur-generaal had zelfs op verzoekers jarenlange medewerking gewezen en daarbij verklaard dat het betrokken directoraat-generaal geen bezwaren had tegen een bevordering.

Verweerder komt op tegen elke gedachte van misbruik van bevoegdheid. Het betrokken rapport was opgesteld op grond van de gegevens over verzoeker en overeenkomstig de geldende regels.

Het iudicium „uitstekend” wordt trouwens niet meer zo veelvuldig gebezigd als in het verleden. De secretaris-generaal en de directeuren-generaal hadden afgesproken hiervan alleen nog in buitengewone gevallen gebruik te maken en de beste prestaties met „zeer goed” te waarderen. Verzoeker kon dus niet over deze aantekening klagen en was in elk geval niet benadeeld tegenover andere personeelsleden. Wat de „samenvattende beoordeling” betreft, moet men zich afvragen hoe een zo loffelijke waardering door betrokkene als bezwarend kon worden ondervonden. Een verwijt over de niet-vermelding van een verdienste voor bevordering is misplaatst, aangezien bij een zeer gunstige beoordeling geenszins gewag hoeft te worden gemaakt van een eventuele bevordering. Bij de erkenning door de directeur Personeelszaken van verzoekers bevorderbaarheid ging het om de toepassingsvoorwaarden van artikel 45 Statuut met betrekking tot de minimumdiensttijd.

Verzoeker antwoordt dat een afspraak over de toepassing van de verschillende iudicia, als „algemene uitvoeringsbepaling” volgens artikel 110 van het Statuut had moeten worden vastgesteld na raadpleging van het personeelscomité en na advies van het comité voor het Statuut. Bovendien had zij ter kennis van het personeel moeten worden gebracht. Aan geen van beide vereisten is voldaan.

Verzoeker geeft toe dat de in de samenvattende beoordeling gebruikte bewoordingen zeer lovend zijn, zo lovend zelfs dat men zich moet afvragen waarom hier het iudicium „uitstekend” niet gerechtvaardigd was en waarom niet meer over bevorderbaarheid is gesproken. Als niet is afgesproken om geen bevorderingsvoorstellen meer te doen, kan men alleen maar vaststellen dat betrokken beoorde-

ling ongunstiger is geworden. Het is in elk geval niet juist dat het vroegere bevorderingsvoorstel slechts betrekking had op het punt van de minimumdiensttijd. Verzoeker wijst erop dat niet alleen al jarenlang zijn bevorderbaarheid was erkend maar ook uitdrukkelijk zijn geschiktheid voor hogere functies.

Verweerder antwoordt in dupliek dat geen enkele statutaire of regelgevende bepaling rept van een verplichting te verklaren dat iemand een bevordering verdient. De samenvattende beoordeling is de onverkorte expressie van de waarderingsbevoegdheid van de beoordelaar. Vroegere beoordelingen die een bevorderingsvoorstel bevatten, vormen geenszins een verplichting voor toekomstige beoordelaars. Hetzelfde geldt voor de verkregen aantekeningen.

b) „Nadelig” besluit; motiveringsgebrek

Volgens *verzoeker* vormt de gewraakte beoordeling een besluit van het gezag krachtens delegatie van het Bureau van het Parlement. Aangezien het een „nadelig” besluit is, had het volgens artikel 25, tweede alinea, van het Statuut met redenen moeten zijn omkleed. In casu doet het besluit in belangrijke mate af aan verzoekers voorheen erkende verdiensten. Er wordt zelfs niet meer gesproken over een kans op bevordering.

De beoordelaar kan in een beoordelingsrapport niet „discretionair” en zonder enige uitleg verdiensten lager waarderen dan in voorafgaande tijdvakken. Het in het rapport vervatte besluit had overeenkomstig artikel 25 met redenen moeten zijn omkleed en moet derhalve wegens ontbrekende motivering nietig worden verklaard.

Verzoeker wijst erop dat hij het Hof niet vraagt om het rapport te wijzigen, maar om de verwijdering ervan uit zijn persoonsdossier te gelasten daar het een ontoelaatbare benadeling vormt. Dit zeer nadelige rapport brengt hem ten slotte aanzienlijke morele schade toe. Verzoeker

concludeert dat het tot aanstelling bevoegde gezag hem één frank symbolische schadevergoeding zal betalen.

Verweerder betoogt dat artikel 25 van het Statuut in deze niet van toepassing is, omdat het beoordelingsrapport geen besluit vormt. Dit volgt uit het geheel van de in artikel 25 genoemde bepalingen volgens welke een individueel besluit onverwijld schriftelijk ter kennis van de betrokken ambtenaar moet worden gebracht. Bij het beoordelingsrapport is er geen besluit dat aan de geadresseerde ter kennis moet worden gebracht. De in het reglement voorgeschreven kennisgeving van het rapport heeft een heel ander doel, namelijk de ambtenaar de gelegenheid te geven tot een weerwoord.

Uit de opsomming van de individuele besluiten in de laatste alinea van artikel 25 blijkt duidelijk het verschil tussen deze besluiten en het beoordelingsrapport. Tot staving van zijn stelling verwijst *verweerder* naar de doctrine (Holtz, Handbuch des Europäischen Dienstrechts, 1965, Opmerking 1 bij artikel 25) en naar de rechtspraak van het Hof in de zaken 16-64 Rauch t. Commissie (arrest van 31. 3. 1965, Jurispr. 1965, blz. 179) en 27 en 30-64 Fonzi t. Commissie (arrest van 8. 7. 1965, Jurispr. 1965, blz. 705).

Verzoeker antwoordt dat de kennisgeving van het beoordelingsrapport niet enkel in een reglement doch in artikel 43 van het Statuut dwingend is voorgeschreven. Het definitieve rapport, dat wil zeggen met het visum van de secretaris-generaal, vormt een echt besluit. Het aan de laatste alinea van artikel 25 van het Statuut ontleende argument is ongegrond. Vanzelfsprekend kon het beoordelingsrapport niet worden vermeld bij de besluiten die openbaar moeten worden gemaakt. De voorgaande alinea van artikel 25 doelt daarentegen op elk individueel besluit dat overeenkomstig het Statuut (hier artikel 43) wordt genomen en dat onverwijld ter kennis moet worden gebracht en gemotiveerd.

De theorie van Holtz vermag niet de klacht te ontnemen aan de duidelijke bepalingen van het Statuut en van de dienstnota.

De genoemde rechtspraak gaat in casu niet op. Uit de zaak Fonzi t. Commissie kan hoogstens worden afgeleid dat het Hof zijn eigen waardeoordeel niet in de plaats kan stellen van de beoordelingen der administratie. Bovendien ging het in die zaak om een rapport van een bevorderingscommissie, terwijl het hier gaat om een door het Statuut voorgeschreven rapport.

In *dupliek* persisteert verweerder bij zijn standpunt. Hij voegt eraan toe dat verzoeker de artikelen 43 en 25 van het Statuut opzettelijk door elkaar haalt. Artikel 43 schrijft kennisgeving van het beoorde-

lingsrapport voor met het oog op eventuele opmerkingen van de ambtenaar. Artikel 25 voorziet echter in de „schriftelijke kennisgeving” van een individueel besluit met het oog op een eventueel beroep.

Dit laatste besluit moet met redenen worden omkleed, indien het bezwendend is.

IV — Mondelinge behandeling

Overwegende dat partijen ter terechtzitting van 14 oktober 1976 in hun pleidooien zijn gehoord;

dat de Advocaat-Generaal ter terechtzitting van 11 november 1976 conclusie heeft genomen;

Ten aanzien van het recht

- 1 Overwegende dat verzoekers beroep van 16 december 1975 strekt tot nietigverklaring van zijn „beoordelingsrapport 1973-1974” en van de afwijzing, bij brief van de voorzitter van het Europees Parlement, van zijn klacht over dit rapport;
- 2 dat dit rapport een achteruitgang zou betekenen ten opzichte van vroegere beoordelingsrapporten (1969-1970 en 1971-1972), ten eerste omdat zijn „bekwaamheid” en „prestaties” niet meer als „uitstekend” doch als „zeer goed” werden aangemerkt en voorts omdat in de samenvattende beoordeling niet meer werd vermeld dat hij in aanmerking komt voor bevordering;
- 3 Overwegende dat verweerder, het Europees Parlement, het beroep in verschillende opzichten niet-ontvankelijk acht;
- 4 dat het beoordelingsrapport niet zou kunnen worden beschouwd als een aantastbaar besluit in de zin van artikel 90, lid 2, van het Statuut van de ambtenaren, omdat het slechts een zuiver interne handeling zou zijn waartegen de

klachtmogelijkheden niet verder gaan dan de bevoegdheid van de betrokkene om daaraan eventuele bezwaren en opmerkingen toe te voegen;

- 5 dat trouwens bij een beoordelingsrapport dat uit een reeks beoordelingen bestaat, het Hof uit de aard der zaak zijn oordelen niet in de plaats zou kunnen stellen van die van het tot aanstelling bevoegde gezag;
- 6 dat het rapport ten slotte voor 5 maart 1975 aan verzoeker is medegedeeld, zodat zijn klacht van 17 juni daaropvolgend te laat zou zijn ingediend;
- 7 Overwegende dat artikel 43 van het Statuut voorschrijft dat om de twee jaar beoordelingsrapporten worden opgesteld welke dus verplichte handelingen zijn die aan de betrokkene ter kennis moeten worden gebracht;
- 8 dat vaststaat dat deze beoordelingsrapporten over het algemeen een min of meer belangrijk element vormen telkens wanneer de betrokken ambtenaar voor eventuele bevorderingen in aanmerking wordt genomen of deelneemt aan vergelijkende onderzoeken in de zin van artikel 29 van het Statuut;
- 9 dat, al mogen deze rapporten uit moeilijk te toetsen beoordelingen bestaan, niettemin bij de vaststelling hiervan sprake zou kunnen zijn van een onregelmatigheid in de vorm en de procedure of van kennelijke onjuistheden en misbruik van beoordelingsbevoegdheden, van dien aard dat zulks hun onwettigheid zou kunnen meebrengen;
- 10 dat derhalve de stelling dat het beroep tegen een beoordelingsrapport van meet af aan niet-ontvankelijk is, niet kan worden aanvaard;
- 11 Overwegende dat vaststaat dat het betrokken rapport of 17 april 1975 door de secretaris-generaal van het Parlement ter goedkeuring is ondertekend;
- 12 dat het pas op die datum definitief is geworden;

- 13 dat derhalve de omstandigheid dat verzoeker, overeenkomstig de procedure voor de vaststelling van beoordelingsrapporten, vóór die datum kennis van de inhoud had gekregen, termijnen niet kan doen ingaan of bekorten;
- 14 dat het beroep dus ontvankelijk is;

Ten principale

- 15 Overwegende dat verzoeker in de eerste plaats betoogt dat bij het betrokken rapport misbruik van bevoegdheid is gemaakt, doordien de minder gunstige beoordelingen en het ontbreken van een aanbeveling tot bevordering hun verklaring zouden vinden in de omstandigheid dat hij in de loop van het jaar 1974 herhaaldelijk zijn beoordelingsrapporten over 1969-1970 en 1971-1972 naar voren had gebracht om zijn beweerde rechten op bevordering in rechte te staven;
- 16 Overwegende dat, zo de bevoegde autoriteiten, die door het van deze laatste rapporten gemaakte gebruik waren gewaarschuwd dat hun beoordelingen voortijdige verwachtingen bij verzoeker konden wekken, voorzichtiger waren geworden in de formulering van de beoordelingen der ambtenaren, daarin op zich geen misbruik van bevoegdheid is te zien doch veeleer een vanwege de opgedane ervaring alleszins begrijpelijke wijziging van hun gedrag;
- 17 dat verweerder trouwens heeft toegegeven dat na de vaststelling dat de aantekening „uitstekend” door een te veelvuldig gebruik in het verleden aan waarde inboette, was overeengekomen deze aantekening voor het tijdvak 1973-1974 slechts in uitzonderlijke gevallen toe te kennen en de beste prestaties met „zeer goed” te beoordelen;
- 18 dat dit gedrag geen afkeuring verdient;
- 19 Overwegende dat verzoeker zelf toegeeft dat het betrokken beoordelingsrapport zeer lovend is;
- 20 dat onder deze omstandigheden misbruik van bevoegdheid niet is komen vast te staan;

- 21 Overwegende dat verzoeker in de tweede plaats stelt dat de betwiste beoordeling een wijziging „ten slechte” vormt, die als bezwarend besluit met redenen had moeten zijn omkleed ingevolge artikel 25, tweede alinea, van het Statuut;
- 22 dat een zodanige motivering in casu zou ontbreken;
- 23 Overwegende dat artikel 25 bepaalt dat elk individueel besluit onverwijld schriftelijk ter kennis van de betrokken ambtenaar moet worden gebracht, en in de laatste alinea de bedoelde categorieën besluiten aangeeft;
- 24 dat de beoordelingsrapporten waarvan de vaststelling in artikel 43 van het Statuut is geregeld, niet tot deze categorieën besluiten behoren, maar aan de bij of krachtens dit laatste artikel vastgestelde bijzondere bepalingen zijn onderworpen;
- 25 dat de door het Parlement overeenkomstig artikel 43 ten deze vastgestelde bepalingen een verplichting tot motivering van de beoordelingen slechts voorzien voor extreme gevallen die zich hier niet voordoen;
- 26 dat het middel derhalve ongegrond is;
- 27 dat het beroep mitsdien moet worden verworpen;

Ten aanzien van de kosten

- 28 Overwegende dat ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering de in het ongelijk gestelde partij in de kosten moet worden verwezen;
- 29 dat verzoeker in het ongelijk is gesteld;
- 30 dat echter ingevolge artikel 70 van het Reglement voor de procesvoering de kosten, door de instelling ter zake van beroepen van ambtenaren der Gemeenschappen gemaakt, te haren laste blijven;

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste Kamer),

rechtdoende, verstaat:

1. Het beroep wordt verworpen;
2. Elk der partijen zal de aan haar zijde gevallen kosten hebben te dragen.

Donner

O'Keeffe

Bosco

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op vijftiendwintig november negentienhonderdzesenzeventig.

De Griffier

De President van de Eerste Kamer

A. Van Houtte

A. M. Donner

CONCLUSIE VAN DE ADVOCaat-GENERAAL G. REISCHL
VAN 11 NOVEMBER 1976 ¹

*Mijnheer de President,
mijne heren Rechters,*

In de onderhavige zaak gaat het om een beoordelingsrapport dat overeenkomstig artikel 43 Ambtenarenstatuut van verzoeker werd opgesteld.

Dit rapport over de „bekwaamheid, prestaties en gedrag in de dienst” heeft betrekking op de jaren 1973 en 1974 en werd ingevolge genoemd artikel 43 aan verzoeker ter kennis gebracht. Daar hij het met dit rapport niet eens was, verzag hij het d.d. 5 maart 1975 van opmerkingen, waarin hij zich verbaasd betoonde dat zijn „bekwaamheid” en „prestaties” slechts als „zeer goed” waren beoor-

deeld, terwijl hij in twee vorige rapporten daarvoor de beoordeling „uitstekend” had gekregen. Bovendien miste hij in de algemene beoordeling opmerkingen over zijn „bevorderbaarheid”, welke in twee vroegere rapporten wel waren opgenomen. Hij vond dit des te merkwaardiger, omdat hij tijdens de verslagperiode ongeveer acht maanden ad interim als afdelingshoofd was opgetreden.

Op deze opmerkingen reageerde verzoekers directeur-generaal met een nota van 12 maart 1975. Daarin gaf deze onder meer te kennen dat de directieuren-generaal ter harmonisatie van de beoordelingen hadden afgesproken het iudicium „uitmuntend” alleen nog voor uit-

¹ — Vertaald uit het Duits.